

holder sin Erklæring om, at ville stemme mod Forslaget, hvis det ændres paa denne Maade. Det vilde i Sandhed være en af de mærkeligste taktiske Bevægelser, der nogen Sinde er foretaget i dette Ting, at en Forslagsstiller gaar op paa Talerstolen og i sin første Tale erklærer, at han agter at stemme imod det Forslag, han har fremsat — ja, det ærede Medlem var saa ivrig for at faa det afleveret, at han end ikke vilde høre Begrundelsen for Ændringsforslaget. Det er ganske klart, at hvis det ærede Medlem virkelig stemmer mod dette Ændringsforslag og derefter mod Forslaget, vil vi ikke sige, at Venstre derigennem har stemt mod skattemæssige Nedsættelser eller mod Ønsket om, at Erhvervskrisen maatte blive lettet, eller alt det andet — det er ganske klart, at det ønsker Venstre at stemme for —, men vi vil sige det ganske simple, at Venstre vil ikke pege paa det Punkt, hvor det er lettest under en Erhvervskrise at foretage Nedsættelser til Samfundets Gavn; det vil Venstre ikke under nogen Omstændigheder gøre, og det er Partiet i den Grad imod at gøre det, at det alene af den Grund agter at stemme mod hele sit Forslag. Hvis det ærede Medlem skulde være bange for noget, skulde det være for, at Befolkningen fik dette at høre, thi saa vil Befolkningen faa det Indtryk, at det, det ærede Medlem har villet med hele dette Forslag, trods hans Erklærings slet ikke var andet end taktisk Bluff.

Jeg vender mig derefter til nogle Bemærkninger om det, det ærede Medlem fremsatte vedrørende Indtægterne. Jeg maa sige, at jeg med den største Forbavselse hørte den Del af Talen, som omhandlede de direkte Skatter. Det ærede Medlem Hr. Pürschel tog jo straks glad en Del af denne Tale til Indtægt, og naar man nøjere kommer til at studere det, vil man fra den Side komme til at tage dette endnu gladere til Indtægt. Det ærede Medlems Opfattelse er denne: Under en Erhvervskrise, som giver sig Udslag i faldende Indtægter, er det af særlig Nødvendighed at nedsætte de Skatter, som netop er indrettet saaledes, at de falder progressivt med Indtægten, ligesom de stiger progressivt med Indtægten. Den Krise, som vi er i her, betegnes ofte som Overgangen fra den lave til den høje Krone. Denne Terminologi: Overgangen fra den lave Krone til den høje Krone giver ofte Befolkningen et fejlagtigt Indtryk af, hvad det er, der vil være fuldbyrdet, naar denne Krise er overstaaet. Derfor er det bedre at erstatte det med noget andet, som tydeligere viser, hvad der foregaar: det er

Overgangen fra de mange Kroner til de færre Kroner. Det er det, som Erhvervskrisen vil have fuldbyrdet, naar vi er færdige med den. Saa vil automatisk Formuernes Beløb her i Landet være reduceret til færre Kroner end før, og Indtægternes Beløb her i Landet vil være reduceret til meget færre Kroner end før.

Men hvad er det nu, der sker, naar man beskatter efter Indkomstskattens Princip? Det er just dette, at idet Folk, der har haft mange Kroner, gaar ned til færre Kroner, synker de ned til en lavere Sats og en Sats, som ikke blot rent forholdsmæssigt er lavere, men som bliver yderligere formindsket netop ved Progressionsprincippet i Skatten. Derfor er Spørgsmaalet om Indkomst- og Formueskatten overfor en Krise af denne Art slet ikke dette om Satsernes Nedsættelse, men om, hvorledes disse Skatter virker netop i de vanskeligste Kriseaar, og deriblandt jo det vanskelige Aar, som vi skattemæssigt kommer ind i nu, hvor Folk skal betale Skat, havende færre Kroner, af en Indtægt, som er sat efter flere Kroner.

Vi staar for Øjeblikket saaledes, at Arbejdere og Tjenestemænd i hele Finansaaret 1925—26 har faaet deres Kroner reduceret, og de skal betale deres Skat efter den Indtægt, ansat i flere Kroner, som de havde i Aaret 1924—25. Derfor vil i dette Aar Skatten for saadanne smaa og Mellem-Indtægter falde særlig vanskeligt. Derfor vilde det have været meget ønskeligt, om Venstre havde forstaaet dette og givet sin Tilslutning til det Lovforslag, som oversendtes her fra Folketinget til Landstinget vedrørende en Ændring i Formue- og Indkomstskatten, som, efter at det var blevet til, at Skatten hvilede i sig selv, ikke lagde nogen Byrde paa Samfundet i dets Helhed, men flyttede Byrden fra dem, som havde vanskeligt ved at bære den, over paa andre og gjorde dette ved den gode Ændring med Hensyn til Forsørger- og Børnefradraget, som var foreslaaet, og derfor er det særlig beklageligt, at Venstre har totalt afvist Forslaget om at tilvejebringe 5 Mill. Kr. Besparelse, som kunde anvendes paa den tjenligste Maade i det nærværende Øjeblik.

Overfor dette siger Venstre med en anden gammel og hyppigt brugt Frase: Sabotering af Forsvarslovene. Ja, det vil man blive ved med at sige lige til den Dag, da man paa et eller andet Grundlag beslutter sig til at standse Indkaldelserne, saa vil man sige, at det er en forsvarlig